

ring i retten. I modsat fald ville man kunne dokumentere en rapportforklaring fra en person, der er sigtet i en anden sag, og som har afgivet forklaring til politirapport i den nu verserende sag. Hvis denne person ved at afgive forklaring i den nu verserende sag ville risikere at inkriminere sig selv (udsætte sig selv for straf) i relation til den sag, hvor han selv er sigtet, ville han være fritaget for at afgive vidneforklaring, og flertallet finder, at det ville være uheldigt, hvis hans rapportforklaring herefter skulle kunne dokumenteres.

Et mindretal i udvalget er af principielle grunde imod, at der kan ske dokumentation af rapportforklaringer, uanset parternes enighed herom. Mindretallet bemærker, at indenretligt afgivne forklaringer til tider afviger ganske væsentligt fra de i politirapporterne gengivne forklaringer, også i tilfælde hvor ingen med kendskab til sagen havde anledning til at tro, at det ville forholde sig sådan. Mindretallet anfører, at også praktiske erfaringer derfor taler for at fastholde princippet om bevisumiddelbarhed.

Mindretallet finder endvidere, at der ikke ses at være påvist noget behov for en sådan regel. I ekstraordinære situationer vil en politirapport indeholdende forklaringer således allerede i dag kunne dokumenteres i medfør af retsplejelovens § 877, stk. 3, og er der tale om forklaringer vedrørende faktiske omstændigheder, som ikke bestrides af nogen af parterne, vil disse kunne afgive en proceserklæring, således at disse spørgsmål ikke gøres til genstand for bevisførelse. Dette sidste forudsætter ganske vist, at der ikke er tale om spørgsmål af central betydning for sagen, jf. princippet om den materielle sandhed. Det eneste formål, en regel som den foreslåede ville kunne have, ville være at erstatte centrale vidneudsagn med dokumentationen af den pågældende politirapport, og netop ved centrale vidneudsagn er dels de principielle synspunkter, dels de ovennævnte praktiske erfaringer af største betydning.

Der henvises til betænkningen side 84-88 og side 131-133.

2.4.3. Justitsministeriets overvejelser

Forslaget om adgang til at anvende vidners forklaring til politirapport som bevismiddel omfatter kun tilfælde, hvor såvel forsvareren som anklagemyndigheden – der begge vil være bekendt med forklaringen – samtykker heri, og hvor der desuden er tale om en forklaring afgivet af en person, som ville være forpligtet til at afgive forklaring som vidne i retten efter bestemmelserne i retsplejelovens §§ 168-172.

På denne baggrund gør de retssikkerhedsmæssige betæneligheder, der i almindelighed knytter sig til

dokumentation af vidners forklaringer til politirapport, og som medfører, at sådanne forklaringer efter gældende ret kun undtagelsesvis kan benyttes som bevis i straffesager, sig efter Justitsministeriets opfattelse ikke gældende i samme grad. Samtidig må det antages, at kravet om enighed i praksis vil betyde, at ordningen fortrinsvis vil blive anvendt i forbindelse med mere perifere vidneforklaringer, således at dokumentation af vidners forklaringer til politirapport også fortsat vil have undtagelsens karakter.

Justitsministeriet er enig med udvalgets flertal i, at en adgang som den foreslåede vil kunne virke procesbesparende i nogle tilfælde, f.eks. hvor flere vidner har afgivet samstemmende forklaring om et forhold, og Justitsministeriet kan tilslutte sig indførelsen af en sådan adgang.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør det i sidste ende være rettens afgørelse, om dokumentation af et vidnes forklaring til politirapport bør tillades. Det forudsættes imidlertid, at retten som hovedregel giver tilladelse hertil, såfremt parterne er enige.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7.

2.5. Mulighed for indhentelse af teleoplysninger i sager om insiderhandel og kursmanipulation mv.

2.5.1. Gældende ret

Reglerne om politiets mulighed for at foretage teleoplysning findes i retsplejelovens kapitel 71 om indgreb i meddelelshemmeligheden, observation og dataaflæsning.

Teleoplysning er ifølge retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 3, indhentelse af oplysning om, hvilke telefoner eller andre tilsvarende kommunikationsapparater der sættes i forbindelse med en bestemt telefon eller andet kommunikationsapparat, selv om indehaveren af dette ikke har meddelt tilladelse hertil.

Det følger af retsplejelovens § 781, stk. 1, at indgreb i meddelelshemmeligheden kun må foretages, såfremt

- 1) der er bestemte grunde til at antage, at der på den pågældende måde gives meddelelser eller foretages forsendelser til eller fra en mistænkt,
- 2) indgrebet må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen og
- 3) efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, eller overtrædelse af en række specifikt nævnte straffebestemmelser.

Efter retsplejelovens § 781, stk. 2 og 3, kan teleoplysning endvidere foretages, såfremt betingelserne i